

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 280/2020
12.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, др Илије Зиндовића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца „Eurofish“ доо Београд, чији је пуномоћник Миша Добријевић, адвокат у ..., против туженог „Procredit Bank“ АД Београд, чији је пуномоћник Весна Јовичић, адвокат у ..., ради стицања без основа, вредност предмета спора 168.674,14 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3445/19 од 13.02.2020. године, у седници већа одржаној дана 12.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3445/19 од 13.02.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 3445/19 од 13.02.2020. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 412/2019 од 10.04.2019. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име неосноване наплате накнаде трошкова обраде кредита по Уговору о кредиту бр. .. од 20.08.2004. године исплати износ од 16.280,00 динара са законском затезном каматом почев од 20.08.2004. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неосноване наплате накнаде трошкова обраде кредита по Уговору о кредиту бр. .. од 16.02.2006. године исплати износ од 44.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 16.02.2006. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неосноване наплате накнаде трошкова обраде кредита по Уговору о кредиту бр. .. од 01.02.2007. године исплати износ од 23.700,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.02.2007. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неосноване наплате накнаде трошкова обраде кредита по Уговору о кредиту бр. .. од 29.02.2008. године исплати износ од 37.558,58 динара са законском затезном каматом почев од 29.02.2008. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неосноване наплате накнаде трошкова обраде кредита по Уговору о кредиту бр. .. од 18.02.2009. године исплати износ од 47.135,65 динара са законском затезном каматом почев од 18.02.2009. године до исплате. Ставом шестим изреке обавезан је

тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 57.472,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 3445/19 од 13.02.2020. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужени је изјавио посебну ревизију због погрешне примене материјалног права, а ради уједначавања судске праксе, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе, ревизијски суд је оценио да у конкретном случају нису испуњени услови да би се дозволило одлучивање о посебној ревизији туженог. Побијана пресуда не одступа од правног става о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 22.05.2018. године. Према том правном схватању, износ трошкова које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч и могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. Тужени, на коме је био терет доказивања, није пружио доказ да је приликом закључења уговора са тужиоцем поступио на напред описани начин. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Из изнетих разлога, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом одредаба члана 410. у вези са чланом 479. став 6. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11... 18/20) и одлучио да ревизија није дозвољена, јер је изјављена против одлуке против које се не може изјавити.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена. Одредбом члана 480. став 2. Закона прописано је да, ако у одредбама ове главе није другачије прописано, у поступку у привредним споровима сходно се примењују остале одредбе овог закона. У привредним споровима, спорови мале вредности, по члану 487. став 1. Закона о парничном поступку су спорови у којима се тужбени захтев односи на

потраживање у новцу, које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета дана 29.01.2019. године. Вредност предмета спора износи 168.674,14 динара. Како се ради о спору мале вредности ревизија туженог није дозвољена.

На основу изложеног и члана 413. Закона о парничном поступку, ревизијски суд је ревизију одбацио као недозвољену.

Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић